

Válaszjog

A LIBERATION újság 2023. december 29-i számában megjelent, „FONDATION VASARELY: Egy változó geometriájú botrány” című cikk engem személyesen, valamint a Fondation Vasarely elnökeként is érint.

Az 1881. július 29-i sajtószabadságról szóló törvény 13. cikkében biztosított válaszjog keretében kérem, szíveskedjenek közzétenni az alábbi választ:

„December 29-i cikkük, amelynek címe: 'FONDATION VASARELY: Egy változó geometriájú botrány', úgy állít be engem, mint aki 'kétes játékot' űz, és 'hírnevét próbálja helyreállítani'. A nekem tulajdonított 'manőverek' között szerepel, hogy állítólag visszaélészerűen 'sokasítom a bírósági eljárásokat', Victor Vasarely életműve kárára. Márpedig az én küzdelmem, és a Fondation Vasarely küzdelme is, teljes mértékben jogos, amit számos bírósági döntés is megerősített – ezeket önök könnyen megismerhették volna.

Így amikor Victor Vasarely végrendeletét, amely engem nevezett meg egyetemes örökösként, félretették a hagyaték megnyitásakor, amelyet akkor Pierre Dubreuil ügyvéd kezelt, bírósághoz kellett fordulnom (1998). A Tribunal de Grande Instance (2003), majd a párizsi fellebbviteli bíróság (2005) nekem adott igazat.

Amikor szükségessé vált, hogy elismerjék: én vagyok Victor Vasarely életműve morális jogainak egyedüli jogosultja, és hogy visszaszerezem a Michèle Taburno birtokában lévő archívumát, szintén bírósághoz kellett fordulnom. A Tribunal de Grande Instance (2009), majd az aix-en-provence-i fellebbviteli bíróság (2011) nekem adott igazat. Az archívumot azonban a mai napig nem szolgáltatták vissza.

Amikor Michèle Taburno véglegesen elhagyta Franciaországot, hogy 2004-ben Chicagóba, majd 2012-ben Puerto Ricóba költözzön, magával víve a nagyszüleim és édesapám lezáratlan hagyatékából származó művek nagy részét, szintén bírósághoz kellett fordulnom. A párizsi Tribunal de Grande Instance (2013), amelyet a fellebbviteli bíróság is megerősített (2022), elrendelte a hagyatékok bírói felosztását és a művek Franciaországba történő visszaszállítását. Ezeket a műveket azonban a mai napig nem szolgáltatták vissza.

Amikor Yann Streiff a Fondation Vasarely elidegeníthetetlen gyűjteményéből származó 21 művet kínált eladásra az Artcurial aukcióháznál, ismét bírósági beavatkozásra volt szükség. Ezeket a műveket lefoglalták, és visszaszolgáltatták a Fondation Vasarelynek (2018).

Cikkük emellett a Fondation Vasarely hitelességét is sérti, amelynek 2009 óta vagyok elnöke, és e minőségemben is érint engem. Szeretném azonban felidézni, hogy az alapítvány épülete – amely maga is műalkotás – 2013-ban műemléki védeltséget kapott. 2013 és 2019 között 11 millió eurós összegű felújítási munkálatokat végeztek az épület főszerkezetén, amit a helyi önkormányzatok, az állam és magánmecenások finanszíroztak. Az alapítvány 2020-ban elnyerte a 'Musée de France' minősítést. A benne őrzött 44 monumentális műalkotásból 23-at restauráltak. Büszkeséggel tölt el, hogy a 2009-es 19 000 látogatóról 2019-re több mint 100 000-re nőtt a látogatók száma!

Így igaz, hogy amikor Puerto Ricóban létrejön egy magánszervezet 'Fundación Michele Vasarely LLC' néven, és a Fondation Vasarely 'elkerülhetetlen hanyatlásáról' beszél, amelyet állítólag 'a jogi világgal és a politikai arénával való tartós kapcsolata' okoz, akkor éber

vagyok. Amikor 2022-ben egy londoni galériában kereskedelmi kiállítást szervez Arnauld Pierre, a 'Fundación Michele Vasarely LLC' tagja, és olyan elidegeníthetetlen műveket mutat be, amelyeket elvontak a Fondation Vasarelytől, valamint lezáratlan hagyatékokhoz tartozó műveket, akkor reagálok. Amikor egy Vasarely életművének szentelt szöuli kiállítást – amelynek megszervezését eredetileg a Fondation Vasarelynek ajánlották fel – végül 2023-ban Marton Orosz, a 'Fundación Michele Vasarely LLC' tagja valósítja meg, akkor reagálok. Azonban, ellentétben azzal, amit cikkük állít az én állítólagos 'jogi támadásaimról', ezekben az esetekben nem fordultam bírósághoz, csupán tájékoztattam az érintett harmadik feleket; a szöuli kiállítást nem akadályozták meg, nem blokkolták, és a cikkük megjelenése előtt 8 nappal kezdődött – ezt könnyen ellenőrizhették volna.

Rendkívül méltatlannak tartom azoknak a kijelentéseknek a felidézését, amelyek szerint nagyapám állítólag azzal vádolt volna, hogy elloptom a festményeit, és hogy gondatlanul szállítanám a műveit az autóm hátsó ülésén. Nagyapámnak semmi kétsége nem volt afelől, hogy képes vagyok biztosítani életműve tiszteletben tartását, hiszen végrendeletében engem nevezett meg úgy, mint 'az egyetlen, aki képes biztosítani [az ő] életműve fennmaradását és folytatását a nevét viselő Fondation Vasarelyn belül'.

Mocskos örökösödési vitaként bemutatni azt, ami valójában egy intézmény lényegétől való megfosztása, alapítóinak – Victor és Claire Vasarelynek – akarata ellenére, megtevesztés. Külön szeretném felidézni, hogy az 1995-ös választottbíróági eljárást, amely révén a Fondation Vasarelyt gyűjteményeinek szinte teljes egészétől megfosztották (és amelyben – Yann Streiff állításával ellentétben – semmilyen módon nem vettem részt), csalárdnak minősítették, és a párizsi fellebbviteli bíróság 2014-ben visszavonhatatlanul megsemmisítette, 'színleges eljárásnak' nevezve azt. A végrehajtás körülményei jelenleg büntetőeljárás tárgyát képezik, bizalommal való visszaélés, orgazdaság és pénzmosás gyanúja miatt. A Libération sugallatával ellentétben ezt a két eljárást nem én kezdeményeztem, hanem a Fondation Vasarely bíróság által kirendelt vagyonkezelője a polgári eljárás esetében, illetve a párizsi ügyészség a büntetőeljárás esetében. Ugyanez a párizsi ügyészség és az ügyben eljáró vizsgálóbírók az ügyet olyan súlyosnak és Franciaország kulturális érdekeit olyan mértékben sértőnek ítélték, hogy az FBI segítségét kérték annak érdekében, hogy egy francia bíró Puerto Ricóba utazhasson, és lefoglalhasson mintegy száz, Michèle Taburno birtokában lévő műalkotást.

Ami engem illet, sok olyan személlyel ellentétben, akiknek kijelentéseit önök idézik, engem semmilyen ügyben nem vontak felelősségre, és még kevésbé indítottak ellenem hivatalos vizsgálatot.

Mindössze néhány példát emeltem ki a cikkükben szereplő pontatlan és hiányos információk közül, amelyek velem szemben egyértelmű egyensúlyhiányt tükröznek.

A Centre Pompidou és a Fondation Vasarely közötti partnerség, amelyet önök 'presztízsesnek' neveznek, az önök szerint lehetővé tenné számomra, hogy 'helyreállítsam a hírnevemet'. Vajon miért kellene szégyenkezni? A Centre Pompidou együttműködése nyilvános elismerése a Fondation Vasarely kulturális életben elfoglalt helyének, valamint talpra állásának. Ez cáfolja azt a képet, amelyet a Libération cikke fest."

Aix-en-Provence, 2024. február 2.

Pierre Vasarely